

Jožefu Cimpermanu.

Ob tebi večkrat sem sedel,
 (Želim pokoja duši tvoji.)
 Resnôbnih lic na stol priklenjen
 Sedel si ti na desni moji.
 O časi, ki so bili, dnevi,
 Ki so minuli vekomaj!
 O govorica, ki je slula
 Med nama živo nekedaj,
 O bela miza javorjeva,
 Za tebe ječa, zame raj,
 O vse, kar nate me spominja,
 Vse v mojem srcu se zrcali,
 Vse me raduje, sladko žali . . .

Ob tebi sem sedel ljubêč,
 In govorila sva o petju lepem
 Zvenečem na slovenskih tléh,
 O glasih rodnega jezika,
 O rajnih vélikih možéh,
 In črtala sva domovini
 Bodočnosti obzorje jasno

In bičala sva svetojezna
 Sovražnike domú opasne.
 Ni sebe nisva pozabila,
 In vzdihoval sem jaz — ne ti —
 O sreči, ki mi je svetila,
 O srcu, ki za njó medli,
 Mladenič jaz — ti mož izkušen,
 Ki bridko te je trlo zvanje,
 Ki si življenje že odslavljal,
 Ko jaz še nisem stopil vanje.

Prijatelj moj, učitelj moj,
 Jaz še te v srcu nosim zvesto.
 Zamišljen v lepe one čase,
 Samevam in ugibljem često:
 Na zemlji jaz, pod zemljo ti
 Počivaš v hladni zdaj odeji.
 Kdo naji srečo je dosegel?
 Bog daj, da bil bi ti srečnejši,
 Ti, ki si v črno jamo legel.

Anton Medved.

Spomini na Jožefa Cimpermana.

(Spisal dr. Mihael Opeka.)

Ne morem si misliti, da ga ni več ob veliki orehovi mizi v prijazni sobici ljubljanskega predmestja, da ga ni več pesnika-trpina in trpinamoža, a moža-vzornika! Toda brezčutne črke so neizprosno govorile tožno resnico: da je dné 5. vel. travna l. 1893. ob 8. zvečer izdihnil svojo blago dušo pesnik in pisatelj slovenski, Jožef Cimperman. — ‚Spomine‘ sem naslovil te vrste; in v resnici hočem, da podam le nekaj spominskih črtic o Cimpermanu, kakor so mi utisnjene v dušo izza skoro dveletnega osebnega občevanja z njim.¹⁾ Ako pripomorem ž njimi vsaj nekoliko do tega, da izreka s spošto vanjem Cimpermanovo ime sleharni zavedni Slovenec — dovolj mi je plačila.

I. Prvi sestanek.

Oblačen in mrzeč je dan bil v zimi.
 (Cimp. Kristali, 19.)

Meseca listopada leta 1889. je bilo, da sem prvič potrkal na Cimpermanova vrata. Kakšna čustva so me prešinjala tedaj, razume oni, ki

¹⁾ O življenju in delovanju Cimpermanovem glej zlasti: ‚Jožef Cimperman. O petindvajsetletnici književnega delovanja njegovega‘ spisal A. Funtek. (Ljublj. Zv. l. 1890. št. 9—11).

mu je tudi kdaj v mladosti, kakor meni, že ob samem imenu pesnik mogočen ogenj nétil prsi, da mu je mogočnejše utripalo srce, in urneje krožila kri po žilah. Slučaj je bil, ki me je privêl takrat do Cimpermanovega oskromnega doma, a jaz sem mu bil hvaležen in mu bom vse življenje. — Z vrât pesnikove sobe so me pozdravili pomembni Kastelčevi stiki:

Zvestim prijatlom samé se odpirajo hišice duri,
 Volkom, lisicam povem: trkali boste zastonji!

V stanici se je pa odzval krepak, moški glas mojemu trkanju. Vstopim, predstavim se, govoreč neokretno o že daljšasni želji, da se upoznam s pesnikom, o časti in sreči, ki me je doletela to trenutje, ko se mi je izpolnila srčna želja, itd. Pesnik se je nasmehljaj in mi prijazno velel sestiti. Morda mu je bil tudi ob tem mojem posetu, kdo vé kolikič že, zopet na misli bridkosaljivi sonet, v katerem primerja sam sebe medvedu in levu, ki ga hodi za kratek čas gledat zvedavo ljudstvo:

Ljudje v železnem kurniku medveda
 In gledat hodijo, poslušat léva,
 Kakó rohní zverina kralj in — zéva,
 Renčêč kozuhar pleše, léga, séda.